

[Kirsten Jacobsen.]

det er i hvert fald en engangsudgift, som man kan tage højde for, og det ligger helt klart, at ingen lejere, hverken i Brøndby Strand eller i andre bebyggelser, vil blive dårligere stillet, end de er nu. De eneste personer, som jeg kan se vil have direkte skade af, at folketinget standser de enorme tilskud til de sociale boligselskaber, er de pampere, som har siddet godt og fedt i deres direktørstole. Jeg kan ikke rigtig se, at folketinget har nogen speciel forpligtelse til at holde hånden over dem. Endelig har vi jo også her for nylig vedtaget bistsandsloven, og så kan vi jo klare den ad den vej.

De sociale boligselskaber, hvis økonomi er meget truet i øjeblikket, og som har mange tomme lejligheder stående, kunne endelig også forsøge at hjælpe sig selv, hvis folketinget ellers giver dem mulighed for det. Hvis vi tillader, hvilket jeg har foreslået mange gange, at de får mulighed for at udstykke og sælge deres lejligheder enten som ejerlejligheder eller som andelslejligheder, får de en mulighed for at forbedre deres likviditet. Fremskridtspartiet har på forhånd ikke nogen fastlåste meninger om den ene eller den anden løsning. Vi mener dog fortsat, at ejerlejlighedstanken er den bedste, idet den giver mange fordele for ejerne, men hvis et flertal her i folketinget kunne blive enige om at vælge andelslejlighedstanken, er fremskridtspartiet ikke noget alt eller intetparti, så vi vil også støtte den løsning.

Det vigtigste må være, at vi får begyndt en afvikling af de sociale boligselskabers tomme lejligheder. Jeg har mange gange hørt argumenter fra ministeren og fra mange andre om, at man ville jo ikke kunne sælge dem. Og det er jeg helt uenig i. Man har jo endelig heller ikke forsøgt. Jeg er overbevist om, at de selskaber, som står foran meget store huslejeforhøjelser på grund af aftrapning af rentesikring, driftstilskud m. v., i mange tilfælde vil kunne sælge til deres lejere, for hvis lejerne ikke får mulighed for at overtage deres bolig på ejerbasis, vil de flytte, og de vil gå ud på markedet og købe en anden ejerbolig, hvorefter vi får endnu flere tomme lejligheder. Det kan vel ikke være meningen, at folketinget ligefrem skal medvirke til den udvikling.

Derfor håber jeg, at de partier, der tidligere i folketinget har tilkendegivet, at de er

utilfredse med, at de sociale boligselskaber har et så hæmningsløst forbrug af offentlige midler, også vil slutte op om den tanke at skabe ro og i hvert fald klarhed, således at både lejerne og selskaberne ved, hvad de har at rette sig efter. Derfor vil jeg gerne afslutte mit indlæg med at få en sådan afklaring i stand, og jeg vil gerne derfor, hr. formand, fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Folketinget konstaterer, at Danmarks økonomiske situation ikke giver mulighed for nye støtteordninger til de sociale boligselskaber.

For at afhjælpe truende fallit må derfor gennemføres foranstaltninger, der giver selskaberne mulighed for at sælge deres lejligheder enten som ejerlejligheder eller som andelslejligheder.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.“

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal lade denne dagsorden indgå i forhandlingen.

Boligministeren (Helge Nielsen):

Det var min opfattelse, at det, der var overskriften på fru Kirsten Jacobsens tale, skulle gavne lejerne, men det blev klart afsløret at være noget helt andet, efterhånden som talen skred frem.

Jeg skal i denne omgang holde mig til at svare på den forespørgsel, som er stillet til mig af fru Kirsten Jacobsen om de almennyttige boligselskabers øjeblikkelige økonomiske forhold, der jo vedrører såvel nybyggeriet som driften af allerede opførte ejendomme. For nybyggeriet er det spørgsmålet om at skaffe de midler, der skal til for at bygge 8.000 nye lejligheder årligt. Det er den ramme, som boligforliget af 1974 fastlagde. Ser man på driften af ejendomme, der allerede er opført, er der navnlig grund til at hæfte sig ved økonomien i de ejendomme, der er opført i de senere år. I disse ejendomme er der især to forhold, der giver anledning til økonomiske vanskeligheder. Det ene er aftrapningen af rentesikringen, som sætter ind med betydelig lejeforhøjelse til følge. Det andet er affødt af udlejningsvanskeligheder i en række byggerier med deraf